

Sygn. akt

III AUa 1072/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 czerwca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **5 czerwca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **B. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o prawo do wcześniejszej emerytury

w przedmiocie skargi wnioskodawcy o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca

2009 r. sygn. akt IV U 1141/09

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **7 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 1068/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zmienia wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca 2009 r. sygn. IV U 1141/09 oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 24 kwietnia 2009 r. przywracając wnioskodawcy prawo do emerytury po dniu 1 maja 2009 r.

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy B. P. kwotę 210 zł (słownie: dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III AUa 1072/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 czerwca 2013 r.

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu skargi z dnia 20 kwietnia 2012 r. , B. P. domagał się wznowienia postępowania zakończonę prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca 2009 r. sygn. akt IV U 1141/09, co prowadzić miało do zmiany tego orzeczenia jak też poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 24 kwietnia 2009 r. , poprzez przywrócenie wnioskodawcy prawa do emerytury po dniu 1 maja 2009 r. , przy jednoczesnym zasądzeniu od organu rentowego kosztów procesu. W uzasadnieniu skargi B. P. , powołując się na przewidzianą w art. 401⁽⁽¹⁾⁾ kpc podstawę wznowienia, przy jej odniesieniu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. sygn. akt K 5/11 podnosił, że zdyskredytowany tym wyrokiem co do swej konstytucyjności art. 114 ust 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) legł u podstaw objętych skargą rozstrzygnięć, co aktualnie przy zachowaniu przez niego przewidzianego w art. 407 § 2 kpc terminu do wniesienia skargi, uzasadnia ponowny osąd sprawy, a w efekcie – przy pominięciu w jej ocenie prawnej derogowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego przepisu - przywrócenie bezzasadnie wstrzymanej emerytury.

W odpowiedzi na skargę z dnia 6 sierpnia 2012 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jej oddalenie. Pomimo tak wyrażonego stanowiska procesowego, pozwany organ rentowy w pierwszym rzędzie zarzucał , że wniesiony przez B. P. nadzwyczajny środek zaskarżenia nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, jako że zarówno zaskarżona decyzja ZUS jak i wyrok Sądu Okręgowego miały swoje oparcie w ust. 1 powołanego przepisu, a nie w jego ust.1 a tj. przy uwzględnieniu nowych dowodów i nieznanych uprzednio okoliczności dotyczących stanu zdrowia dziecka wnioskodawcy , które ostatecznie wykazały, iż był to stan niewymagający stałej opieki. Niezależnie od tego pozwany ZUS zauważał, że ten rodzaj świadczenia nie ma charakteru nieutralnego – powołując m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2009 r. III UK 45/09 LEX nr 560874 - co nawet przy przyjęciu zaistnienia przesłanki do wznowienia postępowania winno prowadzić do oceny jej merytorycznej bezzasadności. W świetle bowiem okoliczności faktycznych sprawy, jak też wyrażonej w art. 316 § 1 kpc zasady aktualności orzeczenia stwierdzić należy, że prawo B. P. do wcześniejszej emerytury ustało, stosownie do art. 101 pkt 1 ustawy emerytalno – rentowej, a to wobec ustania konieczności sprawowania przez niego stałej opieki nad dzieckiem.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu skargi B. P. o wznowienie postępowania, wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2012 r. (sygn. akt IV U 1068/12) oddalił skargę.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca 2009 r. w sprawie o sygn. akt IV U 1141/09 oddalone zostało odwołanie wnioskodawcy B. P. od decyzji ZUS Oddziału w R. z dnia 24 kwietnia 2009 r., wznowiającej postępowanie w sprawie uprawnień w/w do pobieranego

w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 1 maja 2009 r. świadczenia emerytalnego, przy stwierdzeniu, że prawo to nie przysługuje, z jednoczesnym uchYLENIEM – jako błędnej – decyzji pierwszorzadowej przyznającej emeryturę z dnia 30 stycznia 1998r. Powyższy wyrok nie zawiera pisemnego uzasadnienia, nie mniej jednak w toku tego postępowania pozwany organ rentowy ,wskazując ogólnie na art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) powoływał się na nowe dowody tj. pozyskaną już po wznowieniu postępowania dokumentację z leczenia syna wnioskodawcy, jak też

dokonaną przez Głównego Lekarza Orzecznika ZUS jej ocenę, stanowiących o stanie zdrowia dziecka nie wymagającym stałej nad nim opieki i to już w dacie nabycia przez B. P. prawa do emerytury. Jednocześnie wskazywano na dołączone do wniosku emerytalnego zaświadczenie lekarskie z dnia 21 stycznia 1998 r. jako dokument niezupełny dla wykazania przesłanki omawianego świadczenia odniesionej do stanu zdrowia dziecka, uznając, iż jest to nieznana dotąd okoliczność istniejąca przed wydaniem decyzji, uzasadniająca wznowienie postępowania. Weryfikując w omawianym postępowaniu sądowym tę przesłankę, Sąd Okręgowy - oddalając ostatecznie odwołanie wnioskodawcy - oparł się na dowodzie

z jego przesłuchania w charakterze strony, z którego wynikało, iż dziecko było w pełni samodzielne, uczęszczając do szkoły i pobierając naukę w zwykłym trybie, a opieka nad nim ograniczała się wyłącznie do właściwego każdemu rodzicowi dbającemu o dobro swego dziecka współdziałania w procesie leczenia, czy ordynowania leków. Opierając się z kolei na zeznaniach skarżącego złożonych na użytek niniejszego postępowania Sąd I instancji ustalił, że w chwili obecnej syn wnioskodawcy jest osobą dorosłą (ukończył 30-ty rok życia), pracującą za granicą we Francji i posiadającą własną rodzinę, sam zaś odwołujący po utracie prawa do emerytury nie podjął już zatrudnienia, pracując we własnym gospodarstwie rolnym. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Rzeszowie dokonując w pierwszym rzędzie oceny czy istnieją formalno - prawne przesłanki do ponownego osądu sprawy, stwierdził, że skarga B. P. o wznowienie postępowania została wniesiona w przewidzianym w art. 407 § 2 kpc terminie, jak też, że opiera się ona na ustawowej podstawie wznowienia określonej w art. 401⁽¹⁾ kpc, tu przy wskazaniu na powoływany przez skarżącego wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11 opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 8 marca 2012 r. pod pozycją 251 i zaskarżoną decyzją ZUS z dnia 24 kwietnia 2009 r., jako wydaną w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.). Rozpoznając zaś tym sposobem sprawę na nowo w granicach zakreślonych podstawą skargi, Sąd I instancji uznał, że brak jest podstaw do wzruszenia objętych nią rozstrzygnięć, tj. wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca 2009 r. IV U 1141/09, jak też poprzedzającej go decyzji ZUS z dnia 24 kwietnia 2009 r. i to z dwóch niezależnych od siebie względów. Jak podnosił bowiem Sąd I instancji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i przebieg postępowania emerytalnego wnioskodawcy wykazują, że weryfikacja jego prawa do emerytury nastąpiła przy uwzględnieniu przewidzianych w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno - rentowej przesłanek tj. ujawnienia okoliczności niedostatecznego wykazania w chwili ubiegania się o emeryturę przesłanki odniesionej do stanu zdrowia dziecka (niezupełności zaświadczenia lekarskiego), co uzasadniało wdrożenie postępowania wyjaśniającego, a w efekcie pozyskanie nowych dowodów (w tym dokumentacji z leczenia dziecka), które ostatecznie wykluczyły tę przesłankę. Niezależnie od tego Sąd Okręgowy stwierdzał, że utracalny charakter omawianego świadczenia emerytalnego i treść zeznań samego skarżącego dają podstawę do uznania, iż prawo do emerytury ustało stosownie do art. 101 ust. 1 ustawy emerytalno - rentowej, i to co najmniej w dacie wydania zaskarżonej skargą decyzji ZUS z dnia 24 kwietnia 2009 r. W podstawie prawnej wyroku powołany został art. 412 § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 7 sierpnia 2012 r., zaskarżony został przez wnioskodawcę B. P.. W apelacji z dnia 2 października 2012 r. (v. k. 69-77) wnioskodawca zarzucając zarówno naruszenie prawa materialnego jak i prawa procesowego, tu między innymi przez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że decyzja ZUS z dnia 24 kwietnia 2009 r. wydana została w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), a nie ust.1a tego przepisu, co z kolei prowadzić miało do nieuzasadnionego uznania zaistnienia przesłanek uzasadniających weryfikację prawa do emerytury,

wnosił o;

- zmianę zaskarżonego wyroku jak też objętych skargą o wznowienie postępowania rozstrzygnięć, a w efekcie przywrócenie prawa do emerytury na koszt pozwanego ZUS,

ewentualnie ;

- uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W obszernym uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podkreślał, że już z literalnego brzmienia zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 24 kwietnia 2009 r. wynikało, iż jej podstawę stanowi art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej, zakładający możliwość wznowienia postępowania w sytuacji wyłącznie odmiennej oceny dołączonych do wniosku emerytalnego dowodów. Zgromadzony zaś w sprawie materiał dowody – wbrew temu co uznał Sąd I instancji- potwierdza, iż w istocie pozwany organ rentowy wznowiając postępowanie w sprawie prawa wnioskodawcy do emerytury, nie dysponował żadną „nowością”, przewidzianą w ust.1 powołanego przepisu. W tym stanie rzeczy i wobec skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11, zaistniały więc z jednej strony podstawy do ponownego osądu sprawy, z drugiej zaś do uznania merytorycznej zasadności skargi, skutkującej przywróceniem skarżącemu prawa do emerytury.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie apelacji (00:14:22 e-protokołu – oświadczenie pełnomocnika organu rentowego złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy B. P. zważył co następuje:

Wniesiony przez wnioskodawcę środek zaskarżenia skutkować musi – w ocenie tut. Sądu – wydaniem orzeczenia reformatoryjnego .

Jak słusznie bowiem zarzuca skarżący, wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 7 sierpnia 2012 r. wydany został z naruszeniem prawa materialnego przez bezpodstawne zastosowanie w ocenie prawnej sprawy art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), jak też dopuszczenie możliwości przeprowadzenia, jako alternatywnej, takiej oceny w kontekście art. 101 pkt 1 wyżej powołanej ustawy, przy jednocześnie popełnionym błędzie w ustaleniach faktycznych związanych z samą podstawą prawną objętej skargą o wznowienie postępowanie decyzji ZUS z dnia 24 kwietnia 2009 r.

I tak przede wszystkim już na wstępie zauważyć przyjdzie, że – tak jak to podnosi skarżący – wyżej powołana decyzja organu rentowego w swej literalnej treści odwoływała się wprost do art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) – v. k. 146 akt emerytalnych - tak więc wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż był to ust. 1 powołanego przepisu, było oczywiście błędne, nie mniej jednak przy wyrażonym równocześnie stwierdzeniu, iż skarga wnioskodawcy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, uznać to należy za jedynie omyłkę pisarską. Niezależnie jednak od tego podkreślić należy – na co także zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11 - że w zakresie stosowania tego przepisu, judykaty Sądu Najwyższego ukształtowały jego treść normatywną w oderwaniu od treści werbalnej, eksponując jego funkcję gwarancyjną dla ubezpieczonego, poprzez możliwość zastosowania wyłącznie w sytuacji zaistnienia przesłanek przewidzianych w jego ust. 1 (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. III UK 38/09 LEX nr 560872). Powyższe zaś oznacza, że przywołanie czy to w treści decyzji ZUS, czy nawet

w uzasadnieniu wyroku sądowego omawianego art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno - rentowej (z drugiej zaś strony ust. 1 tego przepisu), nie może być samo w sobie przesądzające dla oceny zaistnienia podstawy do wznowienia postępowania, jak też do ewentualnie następczego ponownego osądu sprawy. Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w niepublikowanych dotąd postanowieniach z dnia 14 grudnia

2012 r. III UZ 33/12 i 26 marca 2013 r. III UZ 3/13, w których uznał, że w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11, jak i przyjętej ,

a omówionej wyżej funkcjonującej do dnia jego wejścia w życie wykładni art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej, skargi o wznowienie postępowania powołujące się na w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, uznać należy za dostatecznie uprawdopodobniające oparcie skargi na ustawowej podstawie wznowienia. Tym samym

w każdym takim przypadku zachodzi konieczność skierowania sprawy na rozprawę, na której dopiero dokonuje się merytorycznego badania skargi, przy czym sąd dokonując takiej oceny nie jest związany uprzednią oceną prawną

sprawy, będąc uprawnionym do samodzielnego przesądzenia, jaka w istocie była podstawa weryfikacji prawa do emerytury skarżącego. Odnosząc zaś te wszystkie uwagi na grunt przedmiotowej sprawy – w ślad za Sądem I instancji - stwierdzić więc należy, że skarga B. P. opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, co przy zachowaniu przewidzianego w art. 407 § 2 kpc terminu do jej wniesienia uzasadniało rozpoznanie sprawy na nowo. W tym zaś zakresie - już nie podzielaając stanowiska Sądu Okręgowego w Rzeszowie - uznać należało, że zarówno decyzja ZUS z dnia

24 kwietnia 2009 r. weryfikująca prawo skarżącego do emerytury, jak też i potwierdzający jej pełną legalność wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 lipca 2009 r. IV U 1141/09 oparte zostały na art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), przy uwzględnieniu wyłącznie jego werbalnej treści pozwalającej na takie postąpienie w samym przypadku odmiennej oceny dołączonych do wniosku emerytalnego dowodów. Nie można bowiem – tak jak podkreślił to Sąd Najwyższy w uzasadnieniu niepublikowanego dotąd wyroku z dnia 5 kwietnia 2011 r. III UK 93/10 (który zapadł w analogicznym do niniejszej sprawy stanie faktycznym) – utożsamiać z nowym dowodem w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej, dokumentacji z leczenia dziecka jaką pozyskał ZUS już po wznowieniu postępowania, podobnie jak nie można uznać za nieznaną organowi rentowemu, przyjętą dopiero przy wznowieniu postępowania, okoliczność niepełności zaświadczenia lekarskiego dołączonego do wniosku emerytalnego dla wykazania przesłanki odniesionej do stanu zdrowia dziecka. Wyrażając powyższy pogląd Sąd Apelacyjny zdaje sobie sprawę, że stanowi on wyłom w dotychczasowej linii orzeczniczej tego Sądu, wspieranej nadto do pewnego czasu judykaturą Sądu Najwyższego (np. wyrok z dnia 2 czerwca 1998r. I UKN 95/98 OSNAP 1999/11/376) w której przyjmowano, iż żadna obiektywnie wadliwa decyzja ZUS, niezależnie od tego czym wadliwość ta została spowodowana (a więc zarówno z przyczyn leżących po stronie ubezpieczonego jak i organu rentowego) nie może rodzić skutków prawnych, nawet w sytuacji pobierania na jej podstawie świadczenia i każda taka wadliwość - niezależnie od tego kiedy i w jaki sposób zostanie ujawniona - stanowi podstawę do wznowienia postępowania w powołanym wyżej trybie. Odstąpienie od tak zaprezentowanej wykładni omawianego przepisu jest zaś skutkiem dostrzeganej już od dłuższego czasu ewolucji w poglądach na poruszaną problematykę Sądu Najwyższego, czego pierwszym znamienym przykładem był wyrok tego Sądu z dnia 21 września 2010r.

III UK 94/09 LEX nr 621346, wprowadzający w istocie dodatkowe nieznanne ustawodawcy kryteria do stosowania omawianej normy prawnej, uwzględniające standardy ochrony praw człowieka, o jakich mowa była w pierwszym zapadłym w sprawie tzw. EWK wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 15 września 2009r. - sprawa Moskal v. Polska, skarga NR (...), aż po zapadłe –przywołane na wstępie - niepublikowane jeszcze orzeczenia Sądu Najwyższego, które już w definitywny sposób odżegnują się od szeroko rozumianej dotąd, a przewidzianej w art.114 ust.1 ustawy emerytalno-rentowej „nowości”, do weryfikacji uprawnień do tego rodzaju świadczeń. To stanowisko zdaje się być zaś w pełni zasadne w świetle dostrzeżonej przez sam Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2012r. K 5/11 możliwości niekonstytucyjności również tego przepisu, choćby z uwagi na brak precyzyjnego rozróżnienia między „nowymi dowodami”, a „ujawnionymi okolicznościami”, pozwalający w pewnych wypadkach na dowolną rekwaliifikację okoliczności i dowodów stanowiących podstawę wzruszenia prawomocnych decyzji rentowych (str. 23 uzasadnienia) –naruszenie zasady poprawnej legislacji (art.2 Konstytucji). Nie obojętnym dla odstąpienia od reprezentowanej dotąd wykładni omawianego przepisu, musi być też fakt wydania przez Europejski Trybunał Praw Człowieka kolejnych

23 wyroków uwzględniających skargi ubezpieczonych pozbawionych prawa do emerytury EWK w opisywanym trybie (z informacji MSZ wynika, że łączna kwota zasądzonych

z tego tytułu zadośćuczynień wyniosła już około 200.000 euro). W końcu nie można też nie dostrzegać proponowanych w senackim projekcie ustawy o zmianie ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 1187) zmian co do brzmienia art.114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), które -uwzględniając zarówno zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. K 5/11 jak i w/w wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wskazówki - z jednej strony wprowadzają ograniczenie czasowe do ponownego ustalania prawa do świadczenia lub jego wysokości, z drugiej zaś odsyłają wprost do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego czy Kodeksu postępowania administracyjnego m. innymi w zakresie podstaw wznowienia. Mając więc te wszystkie względy na uwadze, Sąd Apelacyjny - tak

jak podniesiono to wyżej- uznał, że weryfikacja prawa wnioskodawcy B. P. do emerytury nastąpiła wyłącznie w drodze odmiennej oceny dołączonych do wniosku emerytalnego dowodów , a więc w oparciu o art.114ust.1 a ustawy emerytalno-rentowej , a nie – jak uznał to bezpodstawnie Sąd I instancji- art.114ust 1 tejże ustawy. Z kolei nie można również zaaprobować poglądu Sądu Okręgowego w Rzeszowie co do możliwości zastosowania w ponownym osądzie przedmiotowej sprawy art. 101 pkt 1 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), dla ostatecznego uznania bezzasadności skargi wnioskodawcy . Jakkolwiek bowiem na tym etapie postępowania obowiązuje zasada aktualności orzekania (art. 316 § 1 kpc) , a z kolei ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje ,iż omawiane świadczenie emerytalnie nie ma charakteru nieutralnego (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 2 grudnia 2003 r. II UK 199/03 OSNP 2004/18/319), to jednak w świetle objętego skargą przyjętego przez ZUS trybu postępowania , jako nie mającego swego oparcia w art. 107 ustawy emerytalno – rentowej , taka ocena jest aktualnie niedopuszczalna (tak też wprost w uzasadnieniu niepublikowanego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2012 r. II UK 13/12).

W konsekwencji więc powyższego, i z wyżej naprowadzonych względów należało odmówić zastosowania zdyskredytowanego co do swej zgodności z Konstytucją i derogowanego z porządku prawnego z dniem 8 marca 2012r. przez wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11 art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), który legł u podstaw objętej skargą decyzji ZUS, jak i wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 lipca 2009 r. To zaś oznaczało konieczność przywrócenia B. P. prawa do emerytury , po dniu wstrzymania wypłaty tego świadczenia tj. 1 sierpnia 2009 r. Mając więc powyższe na uwadze , na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art.412 § 2 kpc i art.477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 2k pc orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku tut Sądu. Ogólny wynik sprawy – fakt ,iż pozwany ZUS uległ w całości żądaniu skargi – uzasadniał z kolei przyjęte przez tut. Sąd w pkt II wyroku rozstrzygnięcie w zakresie obciążenia organu rentowego poniesionymi przez wnioskodawcę kosztami postępowania ,na podstawie art 98 § 1 kpc ,i przy uwzględnieniu stawek wynagrodzenia reprezentującego skarżącego fachowego pełnomocnika przewidzianych w § 11 ust. 2 i § 12 ust., 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490). Na zasadzoną więc z tak określonego tytułu łączną kotwę 210 zł składały się: koszty zastępstwa procesowego tak w postępowaniu przed Sądem I jak i II instancji w wysokości 180 zł ,oraz opłata sądowa od apelacji w kwocie 30 zł.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)